

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Katten, eller Kiærligheds Triumf

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893714928864/facsimile.pdf> (tilgået 11. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Katten,
eller
Kærligheds Triumf.

Endfiondt der intet Land i Verden er
Saa ganske koldt og haardt, at hist og her
Jo een og anden nyttig Urt frempipper
Blandt giftigt Ukrud — selv blandt Grønlands Klipper,
Jald os siger sandt den gode Herr Bomare,
Skal voge deilige Kokleare —
Skiondt intet folk paa Jorden er saa dumt,
At jo en Enkelt man i samme hitter,
Der veed at sticke neslem ret og frunt —
Endogsaa blandt de fordums Abderiter
Var een, der, hvis man skal Herr Wieland troe,
I visje Maader kunde gaae for to —
Epaminondas var en fed Bræster;
Og Unacharsis Geter eller Goither —
Gamolg, fiondt gammel Scyther, var ret fløg,
Og Peter, fiondt en nye, var intet fløg.
I Helved selv, hvor dog kun Ondt skal være,
Man finde kan Bevis for denne Eære;
Thi, naar i Tingen noget dybt man seer,
Saa findes selv i Miltons fulle Urcevel
Vel een og anden ganske dydig Dicevel;
Blandt Klopstocks een saa got som Engel er —

Blandt Munkे var en Luther, og blandt Bonzer,
for Resten Bonzer, glintet en Konfuz,
Dog troer jeg aldrig, at man mellem Monzer
Vil finde nogen god og dydig Punus.

Jeg troer dem ei. Og, skal jeg sige sanden,
Endfriindt jeg i de Rodes og de Blaas
Land- eller Søe Slag stod, som der skal staes,
Maaskee saa stir som nogen anden;
I Slag mod dem jeg sikker leb min Haas;
Og Slag mod Slag, hvis endelig skal slaaes,
Jeg sluges hellere med selve fanden.

Hort, disse sunnste Dyr er ikke mine Folf.
Jeg syer dem meer end Mørkeis Jldkrabater,
End Østers, usjet Melk, og Mecenater,
Og Vers af salig Agent Holt.

Tidt foretog jeg mig, for denne Leede,
Som jeg i Grunden fandt en dum Antipathie,
Utvorligen mig at helbrede,
Ved Hjelp af Epiktets Philosophie;
Og sagde til mig selv: den Viise krammes
Af ingen Ting; om himlen selv faldt ned,
Saa staer han som en Pæl paa samme Sted;
Hans Nod af ingen fiende krammes,
Hans lige Gang af ingen Skæbne hemmes —
Naturen raadner, Livets Opholdssted
Forvandler sig til Dødens; Uhunstighed
Og al optenklig Ufflyelighed
Omgirer ham i blodig Damp, han vænnes
Dog ei derved! —
Velan! vær viis, min Sicil! og trods Naturen!
Gier dig mod alt og mod dig selv til Knud!